

100

Pris: 20 Kop. Silver.

Till
FINLANDS ÅRA

Grekiskt Skaldestycke

af

JOHANNES PAULINUS

med öfversättning

af

Axel Gabriel Sjöström

IV 61
Kapitel

Till

FINLANDS ÅRA

Grekiskt Skaldestycke

af

JOHANNES PAULINUS

J. Lillienstedt

med öfversättning

af

Axel Gabriel Sjöström

HELSINGFORS

hos J. C. Frenckell & Son

1844.

Imprimatur:

GABRIEL REIN.

Till Läsaren.

År 1732 den 26 September afsomnade på sitt gods Diwitz i Pommern, vid 77 års ålder, då vordne Presidenten i Wismarske Tribunalet, en af den Tofste Karls Förtrogne, Grefve Johan Lillienstedt. Samme Grefve studerade, med namnet Johannes Paulinus både i Åbo och Upsala. På förra stället uppläste han ur minnet, vid nitton års ålder, år 1674, ett af sig författadt „Carmen Oratorium; Veris etc.“, hvilket finnes tryckt, upptagande, på 2½ ark, klingande Latinska Distikher. Fyra år sednare höll Paulinus denna sin Grekiska Oration, som nu noggrannt omtryckt utkommer, renad, såsom man skulle hoppas, från de gröfsta tryckfelen; men icke från alla.

Sedan allmännare uppmärksamhet nyligast blifvit fästad vid detta Grekiska, ehuru icke Episka, Låfgvüde, genom en uppsats i Tidskriften Suomi (1841 Häft. 1 pag. 47—49), erhööll jag, godhetsfullt, begärd tillåtelse, att på sätt, som synes, begagna ett välbehållet Exemplar af Urtexten, som förvaras i Herr Professoren Dr Gustaf Lundahls och dess Broders, Herr Medicinæ Kandidaten Magister Carl Lundahls vackra Samlingar, och hvilket förmodligen, sedan det

snart upplefvat tvåhundra år, hörer till de säll-
synta. Jag har icke kunnat dräga i tvifvelsmål, att
ju de Pauliniske Hexameterna, som andas en varm
tillgifvenhet för allt hvad vi, Finske, mest värde, älske
och värdere: Gud, Förste och Fosterbygd,
skulle äfven såsom ett ålderdomsmärke benäget
mottagas af samtidens Läsare, samt såsom ett „κειμήλιον“
icke alldeles för ringa anses.

Men den Öfversättningen då?! — — — Den utbe-
der sig mottagning och öfverseende af de värda Läs-
arinnorna. — Helsingfors den 12 Dec. 1844.

Axel Gabriel Sjöström.

MAGNUS PRINCIPATUS
FINLANDIA,

EPICO CARMINE DEPICTA,

ET IN ILLUSTRIS ACADEMIA UPSALIENSI

PUBLICICE DECANTATA,

A

JOHANNE PAULINO,

Finlando.

HOLMIAE EXCUDIT JOH. GEORG. EBERDT.

CELSISSIMO COMITI AC DOMINO,
DN. PETRO BRAHE,

COMITI IN WISINGSBORG, LIBERO BARONI
IN CAJANA, DOMINO IN RIDBOHOLM, LINDHOLM,
BRAHELINNA, BOGESUND, &c. &c.

REGNI SVECIAE SENATORI ET DROTZETO, PER SVECIAM,
FINLANDIAM, ANNEXASQUE PROVINCIAS JUSTITIAE
DIRECTORI GENERALI, UT ET WESMANNIAE,
MONTIUM ET DALECARLIAE PROVINCIALI
JUDICI &c.

*Domino meo Clementissimo,
Promotori et Patrono benignissimo,
Salutem perpetuam, aeternamque nominis Gloriam!*

Magne Comes, Gothici Fulcrum venerabile regni,
Qui grave non lasso vertice volvis onus,
Da veniam clemens, aris juveniliter auso
Thure nimis tenui sacra parare tuis.
Accipe, Celse Comes, placido, precor, accipe vultu
Munera, sacrificus quae tibi libat inops.
Sique parem sensit nullum sibi Finno Patronum,
Si similem nullum patria nostra Patrem,
Me minimos inter ne dedignare clientes,
Sis mihi, sis Musis Spes Columenque meis!

Upsaliae idib. Junii
Anno 1678.

Celsissimo Nomini Tuo
devotissimus
Johannes Paulinus,
Finlandus.

ILLUSTRISSIMO HERŌI AC DOMINO
DN. CANUTO KURCK,

LIBERO BARONI IN LEMPELÄ, DOMINO IN
HEDENSÖÖ, NORSHOLM, GIÖKZHOLM,
ÅKESHOFF, ARESTA, &c. &c.

REGNI SVECIAE SENATORI, REGII DICASTERII HOLMENSIS
ET GENERALIS COMMERCIORUM COLLEGII PRAESIDI,
NEC NON JUDICI PROVINCIALI NERICIAE, &c.

*Domino meo Gratosissimo,
Maecenati beneficentissimo,
Caelestem Gratiam, et Gloriam immortalem!*

Heros, arctosae sublimis gloria terrae,
Consiliis firmans Svecica Sceptra tuis,
Cuius honorificis se Martia Finnia cunis
Iactitat, et tanta Prole beata cluet;
Audeat Argolica circumdata Finnia celsena,
Maecenas, oculos, magne, subire Tuos.
Audeat, optatos placidi zephyrosque favoris
Sentiat, et Charitum mitia signa notet.
Sic mihi, sic nostris accedet gratia Musis,
Sic majora dehinc et meliora canam.

Upsaliae idib. Junii
Anno 1678.

Illustrissimo nomini Tuo
deditissimus
Johannes Paulinus,
Finlandus.

IN ORATIONEM

ERUDITIONE ET VIRTUTE PRAESTANTISSIMI IUVENIS,

JOHANNIS PAULINI,

Finlandi,

Laudes patriae suae carmine Graeco complexi.

Mascula quam virtus, et simplex cultus honesti
Ornat, quae patriae est? dic, age, Finnonia.

Ἐν τῷ παρόντι τῷ ὄντι ἄσχολος

Upsaliae, die 18 Junii,

Anno 1678.

scripsit

Martinus Brunerus.

JUVENI PRAESTANTIS ET POLITI INGENII,

DN. JOHANNI PAULINO,

PATRIAM SUAM

FINNONIAM,

GRAECO CARMINE CELEBRANTI.

In Patriae, Pauline, ciens Heliconida laudes,
Fers simul ingenio, fers pietate decus.

L. M. Q. gratulatur

Johannes Columbus,

In Acad. Ups. Poës. Prof. Ordin.

Εἶσρος εὐφροσύνας μελιηδέας ἠΰκόμοιο,

² Δασκα καλλιπέτηλα καὶ ἀμβροσίους παραδείσους,

³ Δασμασι τερούμενος λιγυροῖς, ὕμνησα πάροσπερ,

Νῦν δ' ἐπὶ ἔργα θρασύς με φέρει πολὺ μάσσονα θυμός·

5 ⁴ Φίννονας τάειδεν, πολεμόκλονον ἔθνος Ἄρηος,

Καὶ χθόνα Φιννονίην, μενεαίνω, εὐροδοεῖαν,

Οὐρανίων' ἢ ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπιδέρεται Ἄρκτον,

⁵ Ἦν τε βροτοὶ, ὀπόσους καθορᾶ ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Νῦν ἤδη ἐπέπουσ', ἄκροισ ἐνὶ πείρασι γαίης,

10 ⁶ Γείτονα βαρβαρικοῖσιν ἄρ' ἔθνεσι καίπερ ἰούσαν.

Οὐδέ μιν ἀγνοιοῦσιν ἀπείρονος Ὠκεανοῖο

⁷ Ἔσπεροι, ἠοῖαι, νοτίαι, μήτ' ἀρκτικά ἀκταί.

Οἱ δὲ πατρὸς Ῥήγου πλευρὰς περιναϊετᾶοντες

Πάγχῃ μιν οἶδασιν, οἳ τ' ἱερὸν Ῥοδάνοιο ῥέεθρον,

15 ⁸ Τύμβριδά τ' εὐρυτενῆ, οἰοί τε Βορυσθένε' ὠκύν,

Οἱ δὲ τε καλλιρῶου πίνοντες νάματ' Ἰβηρος.

⁹ Ὡ πολυήρατε Γαῖα, σοι οὖνομα κεδνὸν ὀφέλλει,

Πρῶτα μὲν εὐσεβίῃ παναγῆς, ἣν πᾶσιν ἀρίστην,

¹⁰ Ὅπποτε μιν δύστηνον ἔων φυγάδευσεν ἀπ' οἴκων

- 20 Φῦλον Ἰουδαίων θειοκτόνον, εἰτά δε Ῥώμη
 Ὑπερεφής, σὺ μὲν ἀσπασίως πετάσασσα ξένισσας.
 Ἡ τε σχεδὸν πᾶσαν προλιποῦσα κακόφρονα γαῖαν
 Παρθένος Ἀστρείη, ἣ ἐν ἤθεσι σοῖσιν ἔμιμνε.
 Εἶτα Διὸς γενεῇ, Μοῦσαι, αἱ ἀπ' ἐρυθρόχοιο
- 25 Ἑλλάδος ἠλαμέναι, ὅσιόν θ' Ἑλικῶνα λιποῦσαι,
 Πιερίον τ' ὄρος, ἣδ' ἱερὸν Περμεσσίδαο ὕδωρ,
 Εἰς σέο πείρατ' ἴον, καὶ δώματα κάλλιμα στήσαν.
- Ἄλλὰ, γλυκεῖα τροφὸς, ταύτη μὴ ἀγαίεο τόλμη,
 Ὅτι ἐγωγε, τοῖς ἐνὶ θρέμμασι πάμπαν ἀμανθός,
- 30 Ὅτι ἐγώ, ἱεροῖς μηδεὶς ἐνὶ μουσπολόισιν,
 Ὅν τ' οὐπω Χάριτες γλυκερῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς,
 Μοῖγε λείψα θράσος, ζαθέουε σπο μέλπεμεν αἶνους.
 Ναί, πολλοὺς μὲν ἔχεις, πολλοὺς ἔτεκές τε τράφες τε,
 Οἷ, φρένας ἐνκτεάνοι, τόδε λώϊον ἐκτελέσειαν,
- 35 Ὅντες ἄρα δυνατοὶ σοὶ ἄξιον ὕμνον ὑδῆσαι.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ὄνοτοῦ ταμίαο ἀπόπτυε δῶρον,
 Πλὴν πρόφρων καὶ τήνδε λιτὴν ὑποδέξαι ἀμοιβήν
 Παμπολλῆς χάριτος, ἣν μοι, ὦ Πατρίε, ἔνειμας.
- Νῦν δέ μιν ἀρξάμενοιο, ἐκάς, ἐκάς, οἷοι ἀλιτροί,
- 40 Λαίμονες ἠδὲ θεαί! οὐ γάρ σοι, Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Οὐ Δι' Αἰγιόχῳ, οὐ θην πολυγηθεί Βάκχῳ,
 Δημητρ' εὐστεφάνῳ, ἣ Ἀρεῖ τειχεσιβλήτῃ,
 Οὐ Μοῦσαις, Χαρίτεσσι, καλῶν Νύμφαις τε ναπάων,
 Νηῖσιν ἢ Σατύροις, λήροις καὶ ψεύσμασ' ἀοιδῶν

- 45 Οὐποτ' ἐπενξαίμεν, μελικῆς διὰ εἶνεκα μολπῆς
 Γνήσιον ἀλλὰ Θεὸν, μακάρων τε βροτῶν τε Γενάρχην,
 Πλάστην τῆς μὲν ἕρας τε καὶ ἀστερόεντος Ὀλύμπου,
 Ὅς ῥά γε πάντα κλέει, ὅς δὴ καὶ πάντα λεύσσει,
 Ὅς δύναται μὲν ἅπαντα, θελήμασ' ἅπαντα χαλινοῖ,
- 50 Νῦν ἄρα τ' ἦτορ ἐμὸν θειαζέμεναι λιτανεύω,
 Καὶ νόον ἐλλάμπειν, καὶ ἄγειν αὐδῆν παλάμας τε,
 Ὅφρα κεν ἐκμελετῶ κεδνῆς ἐγκόμια Πάτορθε.
- Ἔστι δὲ Φεννονίη, κρονίοις Φεννιγγίη, αὐτὰ
 Κλίματα ἠπείρου, ἃ μεταξὺ σκελοῖν πολυφλοίσβοιν
- 55 Βαλθικὸς ὠκεανὸς ἔ' ἐνθεν καὶ ἐνθεν εἰργει.
 Ενθάδε ταπρώτιστα, Θεοῦ δὲ ἀμύμονα πόμπην
 Μητιέτου, ἣδη μάλα μύριοι αὐτὸν λυκάβαντες,
 Παιῖδες ἐπεισῆλθον μεγαλήτορες Ἰαπέτσιοι.
 Οἱ δ' ἄρα Φεννονίων πρῶτοι πατέρες τε γενάρχηαι τ'
- 60 Οὐ τ' αἰσχυρόμενοι ὄκονν τάδε τέγματα κόσμου.
 Οἷοι, ἀπαὶ θορύβων μεσσης χθονὸς, ἤσυχον ἦξαν
 Αὐθι βίον μάκαρες, δεινῶν ἐκτοσθεν ἀπάντων,
 Νόσφι πόνου στυγεροῦ καὶ γνιοκόρων μελεδῶνων,
 Εἰκελον ἀθανάταις ἀνταρκία θυμὸν ἔχοντες.
- 65 Γαῖα δὲ ζείδωρος κάρπον τούτοισιν ἔνεικεν
 Ἄφθονον εἰν ἰδίοις, ὅστ' οὐποτε δεινὴ ἀνάγκη,
 Λιζόμενος βίοτον διὰ ἠεροειδέα πόμπον,
 Κινδυνεύεμεναι ἐνὶ κίμασι πορφυρέοισι.

Τὸς ζώεσκον ἀτὰρ τοῖς ὄβριμον ἔργον Ἄρηος
 70 Οὐτ' ἐμελ', οὔτε ξίφος λαίμητόμον ἀμπεβάλοντο.
 Δούρατα, τόξα, βέλη τ' οὐκ οἶδασιν, οὔτ' ἐδέοντο
 Ἄσπιδος, οὐ κόρυτός ποτε. ὦ Κοῦναι ὑπέρολθοι!

Ὅφρα δὲ μὲν Κῦρος, Πέρσαις ἐνὶ πᾶσιν ἀριστεύς,
 Ἐντεσι νικοφόροις γαίαν γ' ἐλέλιξεν ἄμετρον,
 75 Ὅφρα Πανελλήνων εὗχος, κόσμοιό τε δαίμα,
 Θεῖος Ἀλέξανδρος, δι' ὅλην ἠπειρον ἀνύσασα,
 Πλήθει ἀμαιμακῆτῳ πόλεας μὲν ἔπερσε βροτούς τε,
 Ὅφρα δὲ Ῥωμαίων στρατὸς ὄβριμος αἰχμητῶν
 Λαοὺς αὖ, ὁπόσοι ὑπὸ πανσκόπου ὄμματα Φοῖβου
 80 Ναιετάουσ', ὑπὸ ζεῦχος ἄγων περιέδραμε κόσμον,
 Τόφρα κε Φιννόιοι ἐνὶ δώμασιν ἀσφαλέεσσι
 Ἕσυχτοι ἦδ' ἀδελεῖς, ἰδίην χθόνα γηπονέοντες,
 Πάμπαν ἐλευθέριοι πατρίδος μὲν ἔτισκον ἀνακτας
 Ἀυτόματοι, οὔτ' ἔσκε βίη, οὔτ' ἔσκεν ἀνάγκη,
 85 Οὐδέ τ' ἀπειθείη ποτέ. ὦ Κοῦναι ὑπέρολθοι!

Τὸς ἄρα Φιννοίοις οὐ μὴν, τό νυ σῶμα, παλαίοις
 Μείζονα ἐσθλὰ ποθέμμεν εἶν, εὐδαίμοσι, πάγχυ,
 Ἄλλ' ἀτυχῆ ψυχῆν, αἰ αἰ, παντλήμονες ἦτε,
 Ἀρχαῖοι πατέρες, μάλα συγχόν, αἰ αἰ, χρόνον ἦδη.
 90 Γνήσιον ἀγροῦντες Κτιστὴν, ἐτυμόν τε Λυτρωτὴν,
 Δάκτυλον ἠδὲ Θεοῦ, κραδιῶν Παρακλήτοφ' ἀθύμων,
 Ἄλλοτρίους ἐσέβεσθε θεοὺς, τοίον ἐπὶ βωμοῖς
 Ἐρδοντές γ', οἱ μήτε βίον γ', οἱ μήτε κόημα,
 Ὅμματ' ἢ οὐατ' ἔχοντες, ἀπλᾶ στελέχη ἐπέλοντο.

95 Ὑψιμέδων δὲ Πατὴρ, οὐ μήτ' εὐνοῦστερον ἄλλο,
 Τήνδ' εἰκαισύνην ἐνόησ' οἰκτίρμονι θυμῷ,
 Καίγε τέλοσδ', ἐτι Φιννοίους ἐχθρούς περ εόντας,
 Δέξατο ναί ῥα φίλους, θείων μιμήματ' ἀνείλε
 Ψευδαλείων, αὐτόν δειλοῖς φανέρωσεν, ἐφετμᾶς
 100 Ἀηλώσων λαμπράς, πῶς δεῖ Ἐ Θεὸν θεραπεύειν.

Ναί, ὦ πατρίς ἐμή, μάκαρ ἦν αὐτῆ γέ σοι ὄρα,
 Τήνδε φέρουσα χεῖριν θέοθεν πρώτ'. Ἀλλὰ μὲν οὖν γε
 Πουλὸν μακαρτέρα, ἢ σε λίαν πόρρωθεν ὁδοῖο
 Πλαζομένην μετέπειτα, στρεβλοῦ κακότησιν Ἀγωγοῦ
 105 Ῥωμαίου, τοῦ ἀντιθέου, τοῦ πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Τόφρα τετιμένου, αὐτ' ὀρθῆς ἐπέβησε κελεύθου,
 Ἦν θεόπεμπτος ἀνὴρ, ὁ μέγας Δούθηρος ἔδειξε.

Νῦν τί γὰρ οὖν ὄρης, τί γὰρ οὖν ποτε κάλλεος ἔσται,
 Σῶμά τε ψυχὴν τ', ὃ οἱ ἐμοὶ οὐ Φιννονος ἦδη,
 110 Κοσμεῦνται θέοθεν; Τίς ἄρ' οὖν ἀρήσεται, εἰ μὴ
 Ζῆλος ἀεὶ κατόχαρτος, ἐνὶ πρώτοισιν ἀριθμῆιν
 Αὐτοῦς ἐνναέτασι χθονός, τῆς παμβασιλείας.

Οὐρανογείτοσ', ἄρ' οὐμολογῶ, οὐ Πυραμίδεσσι,
 Δώμασιν οὐ χρυσοῖς, ἢ μαρμαρέοισι μελάθροισι,
 115 Ἀύχει Φιννοίην ἐνὶ τείχεσιν εὐρυθεμέθλοισι,
 Πύργοις λευκολίθοισι, ἢ ἀκροπόλεσσι ἀγαναῖς
 Ἐμπεδον οὐκ ὀχύρωμα τιθεῖ μούνη μὲν ἑαυτὴν
 Ἐμπίστευσε Θεῷ, τί γὰρ οὖν στιβαρώτερον ἔρκος;
 Καίτοι ἐν εὐτείχεσσι, ἀκούομεν, ἄλλοθι χώραις

- 170 Οὐδ' ὕδρους ἑκατομκεφάλους λίμναι, ποταμοὶ τε
 Οἶδασιν ἤπιοι ἀλλ' ἰχθῦς, καὶ κύνοι αἰδοί,
 Χῆρες, ἰδὲ βρέντοι λιπαροὶ θοὰ κίματ' ἔχουσιν.
 Οὐδ' ἄρα σμερδαλέοι μαλακοὶς λειμῶσι δρῶντες
 Φρικτὸν ἐλισσόμενοι, οὗ σκόρπιοι αἵματοπῶται,
- 175 Οὐ βασιλίσκοι θίγιοι, οὐ πολόεσσα ἐχιδναί
 Ἄερα Φιννονίην φαρμάττουσ' ὀξέσιν ἰοίς.
 Οὐδέ νυ δειμάλεος, ταυροκτόνος, ὄβριμόθυμος,
 Θηρῶν, λῆς, βασιλεὺς, οὐ τίγριδες, αἰολόνωτοι,
 Πορδάλιές τε κακαί, δεινοὶ τ' οὐ φροκέρωτες,
- 180 Βοῦβαλοὶ οὐ βλοσυροὶ, στυγερώπεις οὔτε Βόνασσοι.
 Εἶτα μὲν οὐ γῶπες κρατερώωνκες, οὐδέ νυ γῶπες,
 Ἄγκυλόδοντες (ἐνὶ νεμεεσσὶ γε Φιννοίοισι
 Τεῖρατα πάμπαν ἀνήκουστ') οὔποτε Πανὸς ὀπηδοῦς
 Πῶσα βοσκομένους καταπλήττουσ'. Ἄλλὰ δὴ οὔτοι,
- 185 Ἐν ζώοις πράεσσι, καὶ οἰωνοῖς ἀκεραίοις,
 Ἄσμιαι βουκολιοῖσι βίον τέρπουσιν ἀκηδῆ.
 Νήριτοι ἐνθ' ἀγέλαι δορκῶνων ὑψικερῶτων
 Ἐν κύνῳ σιριτῶσι κατ' οὔρεα παιπαλόεντα,
 Ὠκύποδες τε λαγωοὶ, ἅμα χαροποῖσι σιουροῖς.
- 190 Τῶς ἄρα χ' ὑψιπετῆς τέτραξ, μελανόπτερος ὄρνις,
 Δένδρῳ ἐφεξομένη, γερανός τ' ἐνὶ πουλυβοτείροις
 Τιφει ναιετάουσα, καὶ ὄρνυξ ἠερονηκής,
 Ἡδὲ σεμίραμις ἠΰκομος γ', ἠδ' ἠχέτα πέριδιξ.

- Τοῖς πλήθουσι νάπαι· ἐν τοῖσι δ' ὀψικάρητος,
 195 Δείπνοις παντοίοισι τροφῶν, ἵππος γαυροῦται,
 Καὶ τράγος ὕλομάγος, καὶ ταῦρος ὁ εἰρημέτοπος,
 Ἡδ' οἷς ἤπιος εἰροπόκος, καὶ σὺς πολύτεκνος
 Σὺν τεκέεσσι φίλοις. Διὶ ἂν δ' ἄρα παῦρος ἐν αὐτοῖς
 Ἄρκτος καρχαρόδων, αἶψ' ἀγκυλόμητις ἀλόπηξ,
 200 Νυκτίπορός τε λύκος, καὶ ὁμοῦ λῆγξ αἰολόδεσμος,
 Ταῦτά γε δεκτὸν ἔλωρ πέλει ἀνδράσι τοξοφόροισι.
 Ἄλλ' ὑμῶν, ὧ ἠδύλγραι ἄλσων κιδαρισταί,
 Φιννονίων, θέμις οὐ μούσαις μὲν ἐμῆσι λαθέσθαι,
 Ὅτι μέ γ', εἰαρινὸν θωκοῦντα καλοῖς ὑπὸ δένδροις,
 205 Πολλάκι λευγαλέων μελέεσσ' ἐφῆρσθε μεριμνῶν.
 Ἥ τι γὰρ ἦτορ, ὅ γ' οὐ κεν ἠ αἰολόφωνος ἀηδῶν
 Φαιδρόμεναι δύναται, κελεῖν λίγα ποικιλοδείρῳ
 Ἄντιον αὐλίζουσα καὶ ὀρθρογῶσ κορυδαλλῶ,
 Σπίνοισ τ' εὐκελάδοις, λιγυροῖσι τε ποικιλίδεσσι.

- 210 Χωρικὸς εἶτα γέρων αὐτὸς γε μὲν, οὔτε γὰρ αἰδώς,
 Βοῦσ' ἔπεται, αὐτὸς δὲ τανύτριχας αἴγας ἀμίλγει,
 Σώφρονα, νόσφι κακῶν, διάγων βίον ἠδ' ὀλιγαρκῆ.
 Ἡ δ' ἄλοχός γ' ἐνδον μίμνουσ', εὖ πάντα τίθεσθαι
 Οἶκον ἐπίσταται, ἠ θήσας καὶ δμῶας ἐγείρειν,
 215 Ἡ δ' αὖ ἀναψύξαι, ἠδ' ἀρμαλὴν δατεῦσθαι
 Οἶδεν ἐκῆς, ἐκῆς ἐνθεν, ὅσοι σβαριτιζὰ δαιτῶν
 Παντοδαπῶν ποθέγχε τροφίματα, χ' οἷσιν ἅπασαν
 Κτῆσιν ὁμοῦ τροφεῶν προτιθεὶ λίχνος γε τραπέξῃ,

Ἀλλικὸν οἷ τε μνάεσθε γένος, βαρύτιμα μὲν ἄγγη,
 220 Χυτρίδας ἀργυρέας, λίθιν' ἢ πάγχρυσσα κύπελλα,
 Μοὶ δ' ἀρκί λιταῖς μεταδαιεσθαι θαλίῃσι,
 Ἄρκει μοι κεράμων, ἀρκί ξυλίνων ἀπὸ σκευῶν
 Πολτῶ ἤτελεῖ, κνάμοις μελανοχροέεσσι,
 Κράμβαις ἀγροίκαις, πολυγνάμπτοις ἢ φαφάνησι,
 225 Γόγγυλίδεσσιν ἢ εὐτροχάλοις κρεάτων μεθ' ὑέων
 Εἶτα γάλακτι νεοβδάλτῳ καὶ πίονι τυρῶνι
 Ἠδόμενον, σιγῇ ὑπαλεύμενον αἶθοπα λιμόν.
 Πανόμενον δὲ πόνων, κοίτησιν ἄρ' οὐ ἀπαλῆσι
 Κόκκῳ στιλβούσαις ἐριτίμῳ, ἀλλὰ παρ' ὑδῶν
 230 Νάματα ἠδυλόγων, χλοεραῖς βρίζοντ' ἐνὶ ποίαις,
 Ἡμασιν εἰαρινοῖς, λαδικηδέα ἕπνον ἐλέσθαι.
 Ποὶ φερόμεσθα; λίαν τρέχομεν πόρρωθεν ὁδοῖο.

Οὐδ' ἄρα γ' ὡς οἶον, ιδιώτας μόνον ἀγρείους,
 Ἠδ' ἄνδρας κοπρίους, καὶ ἀειδέα δουρικὰ ἦθη
 235 Τίπτειν Φιννονίην. Ἠδ' ἐσθ' ἅμα πότνια μήτηρ
 Ὠγυγίοις βασιλεῦσι, καὶ ἀνδράσιν ἡμιθέοισι.
 Τίς γ' ἄρα διογενῆ οὐκ οἶδ' ἐν ἀπείροσι κόσμῳ
 Wirtenberg; Τίς Κιρκιαδῶν γένος ὄβριμοέργον,
 Ηορνιαδῶν τ' ἀρηϊφίλων; ἅμα καὶ μεγαθύμων
 240 Flemingῶν, καὶ Creutzιαδῶν στέμμι' ὑψιδοάκων,
 Ἰερὸν οὐκ ἐλόχευσε πέδον τῆς Φίννονος αἴης.
 Πάντας δ' αὐτ' ἀπαριθμημένα ἦρωας ἀγανούς
 Σήμερον οὐ δυνατὸν, πρότερον δὲ με φῶς ἐπιλείπει

Ὄξιος ἡελίου. Σίγησον, ἄγχε, τοσοῦτον
 245 Τοξοφόροιο ἐπυχομένη διὰ σπάργανα Φοῖβον.
 Σίγησον, Θήβη, Ἡράλκεος ὄβριμοθύμου
 Τετθίς, Ἀχιλλῆος Λύκισσ', Ἰθάκη τ' Ὀδυσῆος!
 Μείζονες οἱ Φοῖβον τε καὶ Ἀμφιτροωνιάδαο,
 Μείζονες Διακίδαο, Δαιερτιάδου τ' ἐρικύδους,
 250 Ὡν ἐπιδεικνύμεναι ἄρα σπάργανα κεδνὰ δύνηται
 Φιννονίη, ὧν τ' ἐπλετα ἡμερόεσσα τιθήνη.

Ἀδέμεναι ἐθέλοιμι μάχας, πολέμους τε ἀγανούς
 Φιννονίων αἰχηγτάων, λαούς πολέας τε,
 Ὑπερφεεῖς, ὄπλοισι δαμείσας δαιδαλίοισι
 255 Ἄλλ' ἔργον τόσσοιο ἀμηχανίη με ἀπείργει.
 Ἦν μοι Μαιονίδου εἴη στόμα θεῖον Ὀμήρου,
 Ἦν δὲ μοι Ἀσκραίου μελίγηρος γλῶττα γέροντος,
 Ἦν δ' ἄρα Θρηκίου λιγνηχῆς Ὀρφείος αἰδή,
 Ἄσμασι ταῦτα μόλις μέλπει ἱανοῖσι δυναίμην.
 260 Ἐχθροὶ ὦ ἡμέτεροι, χλοεράς Ῥήνοιο παρ' ὄχθας,
 Τεύτονες, ἠδὲ φθόνῳ Κίμβροι αἰθῶνες ἀμέτρον,
 Εἶπατε μόνον ἡμεῖς, ὡς ἂν κέλεται τὸ συνειδός.

Νυνὶ δὲ σου μὲν, Ἀβῶά ῥά, σοῦ, ὦ ἠδὲ λύκειον,
 Μησαίμην, δῶμ' ἡμερόεν μουσῶν ἐρατεινῶν,
 265 Κλωμακόεντος ἀπαὶ Ἐλικῶνος ἀπλημενάων.
 Οὐδ' καὶ ἔνοικος ἔην, θοῶα εἰσόκε μοῖμα θέλησε.
 Ἐνθά με χρυσοκόμης ταπρῶτ' ἀνέθρεψεν Ἀπόλλων,
 Ἐνθά μ' ἐν ἀονίῃ ἰδρόμμεν ἔθισσε παλαιάστρη

Ἄσπετος ἔνθα φέει μέλιθόσιν ὕδασι λευκοῖς
 270 Κρήνη Κασταλίδων, δυνατὴ γλαυκώμα νόοιο
 Ἐκλούειν σφαλερόν, δυνατὴ φρένα νηπιέχουσαν
 Ἰθύνειν, θείαιοι τε κῆρ ἠλλάμπεμεν ἀγαίς.
 Ἐνθα δὲ πᾶν, ὅ, τί γ' οὖν πάρος Ἑλλάδος εὐχος, Ἀθήναι,
 Ἦ σοφίης καθαρᾶς, ἢ εὐστεφάνων ἀρετιῶν
 275 Ἔσπον, ἐνὶ κρατέουσι νόῳ πινυτόφρονες ἄνδρες.

Ἦτιναι Θεολογίην δὲ μαθέμεναι οὐρανοδείκτην
 Θυμὸς ἐκδέχεται ὅστις ἀπ' ὠκεανοῦ βαθυδίνου
 Τοῦ ὀσίσιου, θέλει ἀθόλωτον ἀφύσσεμεν ὕδωρ,
 Τῷ ποτ' ἀναψίζων ἐπιζίζγον ἀρνία Χριστοῦ,
 280 Ὡδε προσελθέτω, ὧδ' ἱκανοὺς εὐρήσει ἀγωγούς,
 Ὁρθοφρεσιπλανέος Καλβίνου, ἠδὲ Παπιστῶν,
 Βιβλιοθηνφυγάδων κῆρας καὶ δείματ' ἰόντας.
 Οὐ δ' ἐπὶ κεδνᾷ νόος τρέπεται ἀσκήματα θεῖος
 Ὑψιθρόνοιο Δίκης· οὐτ' αὖ ἐπὶ τέγρας ἀγακλείς,
 285 Δίς δυνατὸν ψυχᾶς ὅσον ἀντίκα σώματος ὄχρου
 Ἐκπιμέναι, λαμῶν ἀπὸ παμφάγου ἔλκεμεν ἄδου,
 Ὡδε προσελθέτω, ὧδ' ἱκανοὺς εὐρήσει ἀγωγούς,
 Ὡδε οἱ Ἐπιτοκράτης καὶ δῖος Ἰουστινιανός,

Ὅς δ' ἄρα θελξινόσιν φίλην μέλιθῆα Πειθοῦς
 290 Μνηστεύει, καὶ γλῶτταν ἔχειν Κικερώνας ἀγανῶ
 Ἠδυεπῆ ποθέει· ὃν δ' ὀβριμος ἡμερος αἰρεῖ
 Ἰδυμεναι, ὡς γαίαν τε, πόλον καὶ πάντα μετρήσῃ,

Ἰδυμεναι, οἷσι νόμοις ἐ μὲν οὐρανὸς ἀστερόνωτος
 Κυκλοφορῆ, τίς τάξις ἔη λοξῶν τε πλανητῶν·
 295 Ἰδυμεναι εἶτα καὶ ἀντολικῶν ἰδιώματα χωρῶν
 Θεόσοφα, ἢ Δαναῶν κλειτῶν πολυῖστορα γλῶτταν
 Ἦε παλαιάφατον ἱστορίην, θείων κλέος ἀνδρῶν.
 Εἶτα μὲν, οἷα φύσις κόλπω ἐνὶ θαύματα κεύθει,
 Ἄς τε πλοκάς δολίων κρύπτουσ' ἀνδρῶν διαλέξεις·
 300 Εἶτ' ἄρα γ' ἄστις ἔπος μελιχόν, καὶ ἐφήμερον ἕμνον
 Μούσαις Θεσπιάδεσσι θέλει γε μαθέμεν ἀείδειν,
 Ὡδε προσελθέτω, ὧδ' ἱκανοὺς εὐρήσει ἀγωγούς.

Νυνὶ μὲν οὐδέ γε σοὺς ἀγαθὸν καταλείπεμεν αἶνος,
 Ἦ μέγα Φιννονίης καὶ ἀγαστὸν βῆμα Θέμιστος,
 305 Ἦ θρόνε, εὐμένεων ὀσίσις καθαροῖσιν, ἀμέμπτοις,
 Ἦ θρόνε, αμερδαλέον θεσπίζων πᾶσι πονηροῖς,
 Ἦ θρόνε, οὐ σώου σῶα ἔστιν ἅπασά γε πάτρα,
 Οὐ δ' ἄρα βλαψαμένον δεινῶς ἅμα βλάπτεται αὐτή·
 Σοὶ βίη εἰν ἀγοραῖς στρεβλὰς κρίνουσι θέμιστας,
 310 Σοὶ δ' ἰδελοντὶ δίκας μὲν ἅπασι διδοῦσι θεουδεῖς.
 Δελφικῶ ὡς κενθμῶνι ποτ' ἔθνεα πάντα θάμισσαν,
 Μαντίπολον τριπόδεσσι παρὰ τιμώμενα Φοῖβον,
 Τὼς ἐπὶ σου ὄχλοι ἱκανοὶ, μαντηῶν ἀγῶν
 Χρησόμεναι, φοιτῶσιν ἀπαὶ χωρῶν ἀπιύων.
 315 Γηθόσυννοι δ' ἀπὸ σου ἐρχονται ἀνάιτιοι ἄνδρες,
 Πάμπαν ἰτάρ γοεροί, οἱ ἀτύσθαλα ἔργματα φέξαν.
 Τοῖσι βραβεῖα φέρεις ἀρετῶν, τιμὰς καὶ ἐπαίνους,

- Τῶν δ' αὐχέσ' ἀνόμοις ξίφος ἔνδικον αὐτε χαράσσει.
 Σταθμὸν δ' οὐ κρούεις ἑτερόζυγον, οὔτε πρόσωπον
 820 Οὔποτε, κλεψίνοων δώρων διὰ εἵνεκα, κρίνεις.
 Τὰς γὰρ ἄλαστονικὰς καρδίας καὶ αἰπὴν φρονοῦσας
 Οὐ γανροῦσθαι εἴς, νεμεσῶς δ' ἄρα καὶ ἀποτίνεις.
 Ἀλλὰ βοήθοος εἰς ταλάνων τε βιαζομένων τε,
 Ὀφραϊνικῶν τε πατήρ, κρηῶν τ' ἀλκτῆρ πολυπενθῶν.
 825 Εὔγε, σά ὦ κάτεχ' εἰς αἰῶνας ἀτέρμονας ἦθῃ!
 Τῶς ἀνθήσει Φεινοορίη, καὶ λαοὶ ἐν αὐτῇ.

Φεῖδεο, δια Θέμιε, Μοῦσαι φεῖδεσθε, σεβασταί,
 Φεῖδεο, πάσα πατρίς ὦ ἐμή, ἐπέσσειν ἀμούσοις
 Εἰ μόνον ὑμετέροιο σκοτίζω κῦδος ἀγίας

- 830 Ὑμετέρ' ὅτ' ἰκανοῖς ἐγκόμια μέλπεν ὕμνοις
 Οὐθ' οἶος μὲν ἐγώ. Κορυφαῖς δ' ἄρα μόνον ἐπαίνων
 Ἐκμελετῶν, ἰσχυρῇ λέγγῳ πολὺ κρείττονα μούσῃ.
 Νῦν δέ με νῆς στονέουσα κίλει ἄλα πορφυροσιδῆ
 Λεῖπεμιν, ἦδ' ὄρμονε ταχέως δίξεσθαι ἀκλύστους.
 835 Ἀλλά γε πρὶν πτέρυγας καὶ ἰστία λευκὰ καθαιρεῖν,
 Σοῦ, Πάτερ ὑψιμέδων, δε δ' Ὀλύμπια δώματα καίεις,
 Ὃς ἢ ἄρχῃ τε πέλεις πάντων, πάντων τε τελευτῆ,
 Ὃν τρέμεται καὶ γαῖα, καὶ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα·
 Σοῦ, βασιλέων βασιλεῦ, ὃς τάξεσιν αἰθίοισι
 340 Κόσμον, ἄ, οικονομίε, οὐ ἀλεξιμόρονε διὰ βουλάς
 Λαοὶ ἐπιχθόνιοι αὔξουσι καὶ αὐ μινύθουσι

- Σοῦ, προηγῆς, δέομαί, Σέ γε γουρυπετῶν λιτανεύω,
 Θάλλεμεν εἰς αἰῶνα κέλου τῆν Φεινοοργαίαν!
 Οὐράνιοι ἦρωες, οἱ Ἄγγελοι ὄβριμοεργοί,
 345 Ἀδλίην ἐν ἡμετέροις εὐφρείαν ὄροισι θέτωσαν!
 Ἴουκίην δος κονροτρόφον, ἧ ὄσιην ὀμόνοϊαν,
 Νείκεα καὶ πόλεμον δ' ἕκασ, ὦ, πολὺδακρον, ἄλαλκε,
 Οὔποτε μὲν Σθηκῶν ἐνὶ πείρουσι Κίμβρος ὀπλίτης,
 Γερμανός θ' ἰππεὺς ληϊζόμενος γανροῦσθω·
 350 Σβηρικὸς ἀλλὰ στρατὸς μᾶλλον γνωστοὺς τοπάροοπερ
 Χώρονε σκεψάμενος, γνωστήν ὁδὸν αὐθις ἀνύσσει,
 Ἐντεσι Τευτονίην Λανίην θ' ἱεροῖσι δαμάτω!

- Ἀλλὰ μάλιστα, Πάτερ, σέθεν, ἄμβροτε, νῦν ἱκετεύω
 Τῆν χριστὴν σῶσον κέφαλην, τῆν ἐλπίδα πάτρης,
 355 Κάρολον ἐνδέκατόν! μιν ἄρ' αὐτὸς ἐπ' αἰπέε θήκας
 Βήματι, κ' αὐτὸς ἄρ' οἱ αἰπὴν τε νόον ἧ ἀρετὴν τε
 Χρησον, ἔν' οἶος ἔη ἐχθρῶν ὧν μῆνιν ἀνείργειν
 Αἰέν οἱ ἀμφιπέλου, μὴ πη τεχνάσματα κρύβδην,
 Μῆτε βίη φανερώς κινδυνεύοντα κακῶσι!
 360 Μῆτιν αἰεὶ πινυτὴν θές ὀπηδόν, αἰεὶ δέ τε νίκην,
 Λευκοχίτωνα, κέλου σημείοις οἷσιν ἔπεσθαι,
 Ὃφρα ποτ' εἰρήνην, θεός, ὦ χαρίεσσαν ὀπάξης!
 Τῆμος ἄρ' εὐκελάδοις ἱλαροὶ μεγαλίσσομεν ὕμνοις
 Τούνομα σὸν Σαβαῶθ, μέγα, παντόκροτορ, σείσιχθον,
 365 Πάνσοφε, μελιχόθυμε, φιλόανθρωπ', αἰέν ἀρωγέ.
 Τῆμος ἀπειρέσιος, νηοῖς ἐνὶ καλλιθεμέθλοισι,

Ὅμιλος γουρνεπετῶν Σοι ἀγακλία θύσει ἔπαινον.

Ψαλμοί, δοξολόγοις ἱερῶν κύρωμα μελάθρου

Ἡρῶζει, τοίχων τε πυλῶν τ' ἀπαμειψομενάων.

370 Ὡδε γέρον τροχαλὸς βάρκῳ βαρῆ ἴχνια στήσας,

Καὶ γραῦς, παῖδα φίλον γ' ἔτι νηπίαχον τρομερῶσιν

Ἀγκάλιδεσσι φέρουσ', ἐνχὰς ῥέξουσα βαδίσσει.

Τέλος.

- H**äningsljusliga fröjder utaf skönbladiga Våren,
Löfutsmyckade lunder, och nardosdoftiga parker,
Jag tillförene qvad, och förnöjdes af ljudliga sången.
Till långt ädlare värf nu bär mig dristiga hjertat:
5 Nu *Finnonerna* sjunga, Ares' stridstumlande bussar,
Och *Finnonias* land, jag ärnar, det vägabeqväma,
Hvilket på himmelen ser Karlvagnen öfver sin hjessa,
Samt af dödliga alla, dem rosene morgongudinnan
Helsar, vida beprisas, änskönt det ytterst på jorden
10 Ligger beläget, och bor med fattige Lappar i grannskap.
Landet ej okänt är för det obegränsade världshafs
Vestliga, östliga kust, eller sydliga, nordliga stränder;
De, som vid fader Rhein bopålarna sina ha fästet,
Känna det landet grannt; de som bo vid Rhodanos' flöden,
15 Vid bredrinnande Thymbros, och vid framiland Dniestern,
Alle, som dricka utaf skönflytande vattnet i Ebro.

O, mångälsklige land, allt stegrar din herrliga ära:
Först *Gudsfruktan*, som, ack, för menskor den skönaste
arflott,
Då när henne fördref de olycksalige Judars

- 20 Gudssondräpande folk, och i sednare tiderna Roma,
 Det högtakiga, du med öppnade armar emottog.
 Ja, då hon öfvergaf vrängsinnade jorden, Astreia,
 Gudajungfrun, hon stannade dock i bygderna dina.
 Sånggudinnorna ock, Zeus' döttrar, enär de ur Hellas,
 25 Det dansrymlige, drogo, och lemnade Helikons klinter,
 Samt det Pieriska berget, och heliga floden Permessis,
 Flyttade till ditt land, och sig reste de skönaste tempel.

- Men, du vänaste mor, misstyck ej denna min djerfhet,
 Att jag, den ringaste visst bland fostersönerna dina,
 30 Att jag, ett vanskeligt noll i frejdade skaldernes kretsar,
 Hvilken Khariterne aldrig beskärt den ljufliga sången,
 Mig den dristighet tog, din herrliga Åra att qvada!
 Ty rätt många du eger, och många du fostrat och danat,
 Som, välloftade, bättre än jag uträttade detta,
 35 Hvilke gittade nog, dig värdig höja en låfsång.
 Men likväl ej försmå den ringare gifvarens gåfva,
 Utan emottag, huld, okonstlade tacken för margfald
 Ynnest, hvilken åt mig, o fäderneland, du bevisat!

- Nu, då jag börjar min sång, långt bort, bort alla fantomer,
 40 Hednagudinnor, och gudar! Ty dig ej, Phoibos Apollon,
 Aigisbärare Zeus, ej dig, mångfröjdande Bakkhos,
 Ej skönkransade Demeter, eller härjaren Ares,
 Ej Sångmör, och Khariter, och Nymfer i skönaste dalar,
 Naiader ej, och ej Satyrer, med prunk och med lögner

- 45 Någonsin jag anropar, att ljufvelig blefve min låfsång,
 Utan sannan en Gud, de dödliges Fader och sällas,
 Gud, som jordenes Skapare är och den stjernige himmels,
 Honom, som allting hör, som allting ser och förnimmer,
 Honom, som allt förmår, som allt med sin vilja regerar,
 50 Högt anropar jag nu, att han må hänföra mitt hjerta,
 Må upplysa min själ, samt händerna leda och rösten,
 Att åt det ärade Fäderneland jag må dikta en låfsång.

- Hvad *Finnoia* nu, *Fenningia* nämdes i åldar,
 Utgör trakten utaf fastlandet, som Baltiske hafvet
 55 Slutet emellan de två mångbrusande vikarna tvesids.
 Fordomtima, — en allvis Gud anordnade sådant —,
 Ryckte, och mång otalige år ha sedan försvunnit,
 De storhertade söner utaf Iapetos in dit.
 Desse Finnoniske mäns anherrar och vördige fäder,
 60 Utan nesa och vank, der bodde i slutet af verlden
 Ensamt, fjerran från midjordens buller, de sälle.
 De lycksaliga dar tillbringade, utan bekymmer,
 Utan nedriga värfs, eller kraftutödande sorger,
 De odödliga likt, ett sjelfnöjdt hjerta i bröstet.
 65 Ock fruktskänkande jorden åt dem frambragte sin äring,
 Riklig förhvar, så att aldrig en hård nödvändighet trängde
 Dem, att, sökande föda, uppå stormdimmiga hafvet
 Sig blottställa för faror i purpurfärgade böljan.

Så de lefde; men ej om krigets väldiga idrott

- 70 Lade sig vinn, ej väpnade sig med huggande svärdet.
Lansar, bågar och spjut ej kände de, och de behöfde
Sköld ej heller, och klubba. O, J lycksalige Gubbar!

I de tider, då Kyros, bland samtliga Perserna ypperst,
Med allsegrande vapen i skräck all jorden försatte,

- 75 Medan Hellenernes prål, och samtliga världens förfäran,
Store Alexandros, all jorden svämmade öfver,
Med okufvelig flock förstörande menskor och städer;
Medan en väldelig här derefter af Romerska kämpar
Samtliga släkten, som bo allseende solen inunder,

- 80 Bragte inunder sitt ok, igenomströmmande världen:
Då mellertid *Finnonias* folk i tryggade hyddor
Oförfärade sutto i ro, eller skötte sin åker,
Alldeles frie, och gånvo sin hyllning åt fädernedrottar
Sjelfmant; icke då våld fanns till bland dessa, ej nödtvång,
85 Och ohörsamhet ej. O, J lycksalige Gubbar!

För Fornfinnarna ej — vår tid vill annat — en högre
Lyckas mål rum egde ännu; högst sälle de voro,

- Men till er fattiga själ, o ve, uråldrige fäder,
Voren J dock, o ve, rätt olycksalige länge;
90 Känden ej Fadren och Skaparen, ej den rätte Försonarn,
Ej Guds Finger, som är Hugsvalarn för krossade hjertan,
Men afgudar J dyrkaden alle, och buren ert offer
På altaret åt dem, som utan lif eller tanke,
Utän ögon och öron, blott trädbeläten voro.

- 95 Fadren i himlars höjd, miskundelig mera än någon,
Med medlidsamhet skådade an det dårliga väsen,
Samt omsider, änskönt Finnonerne fiender voro,
Tog dem till vänner åt sig, förstörde de falsklige gudars
Bilder, och uppenbarade sig för de arma, och lärde
100 Känna de Ljusets bud, hur han Sjelf, sann Gud är att
dyrkas.

Ack, mitt fäderneland, en lyckelig stund var dig denne,
Som först bragte från Gud slik nåd; långt sällare var dock
Den, då du irrande långt, långt bort från den endaste rätta
Stråten, bedragen utaf illfundige Romerske prestens

- 105 Ränker, som ärades högt då ännu kring vidaste jorden,
Återfördes tillbaka igen på riktiga vägen,
Som gudskickade mannen dig lärde, den store Lutheros.

Nu, hvad finnes väl skönt, hvad finnes behagligt i världen,
Både till kropp och till själ, hvarmed ej mine Finnoner

- 110 Rikt begåfvats af Gud? Ho skulle det våga bestrida,
(Afund endast, den städs skadglade), att ej bland de första
Folken uppå allherrsande jord *Finnonerne* räknas?

Ej — jag det medger — af Pyramider, himmelens nabor,
Icke af gyllene slott, eller marmorbyggda palatser

- 115 Vill *Finnonia* skryta; uti bredgrundade murar,
I hvitskimrande torn, eller herrliga prunkitadeller,
Sätter det ej sitt fasta beskärm. Till Herren allena
Det sig förtror; hvar finnes också mer väldig en sköldborg?
Ock vi förnimme, uti starkmurade städer, hur Ares

120 Murarna störtar omkull, samt tornen bringar att svigta,
Männerna grymt utöder, med blod nedsölande allting.
Fritt *Finnonia* är, änskönt ohägnadt af bröstvärn;
Härarnes Gud, Sabaoth, okufvelig, landet bevarar.

Helt okonstladt sin dag framleva *Finnonias* alle

125 Medborgsmän. Ej finnes hos dem arg list eller lögner,
Snedas beslut, krumgående knep, städsvexlande bukter.
Icke gästar hos dem slem träta och brinnande härnad,
Icke gästar hos dem afund, arg hotelse, hätskhet;
Icke gästar hos dem förmäthenheten med trotsset,

130 Med fördérffveligt prål, samt qvinnobedårande gillen.
De utsmycka sitt bord med ofördérffliga rätter.

Tyg från fremmande land till fina och frasande kläder,
Flätor af utländskt hår, och sneda alongeperuker,
Slikt allt skratta de åt, uti förståndiga sinnet.

135 Men den nesliga brist, som af lättjan förkofras på jorden,
Jemtedess hiskliga qval, och den brottuttänkande svälten,
Från *Finnonias* jord har arbetslusten förjagat.
Penningslystnaden ock, all orättrådighets källa,
De förakta: „med litet förnöjd, stor fröjd”, så de sjunga.

140 Hur skall jag börja, och hvar, att eder lycka beprisa,
J jordbrukande män, som trösken *Finnoniska* riar?
Vore jag nånsin i stånd, att er mångfruktige åker
Rätt tillbörligen låfva, och hundarnes herrliga tjusfält,
Runsala-ängar med Nattochidag, och elysiska parker?

145 Dock, hvem synes det ej stort under, och ho vill förmoda,
Att i yttersta slutet utaf folkhvimlande verlden,
Dän svårvärmelig Björn med sin köld bort menskorna
stänger,
Gudarne önska att gästa likväl, och gudinnorna äfven,
Att man ej säkert vet, om Sikelers, eller Finnoners

150 Åkrar mer i sin själ allmodren Deo har kära?

Att man ej säkert vet, om Thessaliske Tempe, om Finlands
Mera älskas utaf Zephyros' skönkransade maka,
Samt af de öfrige nympher, som i kretsformiga sjöar,
Eller i silfverne elfver, uti förtjusande källor

155 Fägna sitt sinne; men detta likväl ej särdeles under
Bli, om du riktigt saken betänkt. Jag kallar till vittnen
Sjelfva Naiaderna, jag, att för fröjder och allhanda lekar
Kan ej finnas i verlden en ort mer lycklig, än Finland.
Icke ett annat land förmår silfblickiga källor

160 Flera skänka, som nere i blomstrände dalarnas bottnar
Öfver kiselstenarne fram sig sorlande smyga.
Finnes der ock isköld, isköld på de vintriga dagar,
Kropparne härdas af köld, som ger åt lemmarna styrka;
Värme finnes jemväl i tröttsame sommarens tider.

165 Icke för tistlar der eller mångutgrenade törnen
Dignar den hvetebarande teg; karlvulnaste axen
Vippa der mot hvaran på den ogräsfriaste åker.
Icke på logarna der uttröskas giftige krydder,
Ej Sardoniske gräs. Ej fasan utaf Krokodiler

- 170 Känna dess elfver och träsk, ej hundrahöfdade hydror,
 Frommaste fiskar blott, samt sångbegåfvade Svanar,
 Pråliga Änder och Gäss dess ilande böljor besitta.
 Ej på dess gräsiga fält förskräcklige drakar sig hiskligt
 Ringla tillsamman, och ej blodtörstige skorpioner,
- 175 Ej Basilisker, och ej ohygglige stinkande ormar
 Smitta Finnonias luft med giftiga ångorna nånsin,
 Icke den hisklige best, tjurdräparen, dristig i sinnet,
 Djurens väldige drott, ej spreckligryggige Tigrar,
 Elake Pantherdjur, eller fastlige Rhinokeroter;
- 180 Modighlickande Bufflar, och ej skräckögde Bonasser,
 Ej starkkloige Gamar, och ej krumtandige Gripar
 (Ty vidunder uti Finnoniska lunderna aldrig
 Låtit sig någonsin spörja) ha Pans tjenstsvenner som valla
 Boskapshjordarna, skrämmt. Men städs Finnonias herdar
- 185 Bland de tamaste djur, och oförderfliga fåglar,
 Under ett sorglöst lif, sig med herdeqväden förlustat
- De otalige hjordar utaf höghornade Elgar
 Dansa i kretsar omkring uppå brantstupande bergen,
 Med snabbfotade Haren och munterblickiga Ekörnn.
- 190 Tjädern derhos, högflygande, svartbevingade fåglen
 Sitter uti sitt träd, och uti mångalstriga kärret
 Tranan bor; ock kommer dertill luftsimmande Vakteln
 Med tofshufviga Semiramis, och den ljudige Perdix.

- Dalarne hvimla af dessa; derhos höghufvade hästen
- 195 Frossar af kräsliga rätter, och är högmodig att skåda,
 Med skogfrätande bocken, och med bredpanniga tjuren,
 Jemte det fromma och ulliga lamm, och den afliga suggan
 Med käräskliga små. O, träffades sällan hos dessa
 Den skarptandige Björn, och den krumbugtsinnade Räfven,
- 200 Samt nattvandrande Vargen, och brokigpelsade Loen:
 Alla ett kärfåddt byte för bägebevåpnade männer!

- Dock, skönstämige sångarefolk i *Finnonias* lunder,
 Eder ej rättvist vore, att jag i mitt qvåde förglömde.
 Ty då jag mången vår satt under de tjusande träden,
- 205 J med tonernas makt från tunga bekymren mig lösten.
 Finns väl ett hjerta, som ej konstljudige Näktergalen
 Gitter förtjusa, då han uppstämmer mot drillande Finken
 Sången ifrån sin qvist, eller arlabasunande Lärkan,
 Mot gladpratiga Siskan, emot gällljudda Steglitsen?
- 210 Torpets gubbe dervid mellertid (han blyges ej därför;)
 Trampar i oxarnes spår, eller mjölkar de raggiga Getter,
 Och framlefver sin dag, som är sjelfförnöjsam och flärdlös.
 Men hans gumma, som inne är qvar, om helaste huset
 Bäst anordnar, ty hon uppväcker båd töser och drängar;
- 215 Hon undfägnar enhvar; hon delar den dagliga kosten
 Ut. Långt härifrån J, som Sybaritiska rätters
 Läckerbitar begären, åt hvilka sin hela besittning
 Fram på det prunkande bord kräsmagige värdarne sätta,

- Alle, som söken en hofmans pomp med dyrbara prunkkärl,
 220 Silfverpokaler, och bägrar af sten, eller renaste guldet!
 Mig förnöjer, att gästa i anspråkslösa gelagen;
 Mig förnöjer, utur stenskåln, eller ock ur ett träfat
 Med lättköpelig Gröt, eller ock brunskinniga Bönor,
 Med bondmessiga Kåln, med Rättikor, Rofvor och Kålrot,
 225 Samt klotrunda Poteter, derhos ock kosteligt Svinkött,
 Äfven med spenvarm Mjolk, och derjemte med Osten, den
 feta,
 Att förpläga mig, tyst undslippande brännande hunger.
 Fri från dagens besvär, jag aldrig på skarlakans bäddar,
 Kosteligt glänsande, nej, vid ljufligpratiga källans
 230 Rännilar, slumrande in uppå friskgrönskande gräset,
 Plägar i sommarens tid smärtdöfvande luren mig taga.
 Hvart går vägen? Vi lupit minsann förmycket åt sidan.

- Dock ej mena du bör, att idliga bönder allenast,
 Idel ruskiga karlar *Finnonia* alstrar, och idel
 235 Futtiga lefnadsbruk. En aktad moder hon varit
 Åt högättade män, och vidabepriade herrar.
 Ty ho känner väl ej i vidaste verlden den ädle
 Wirtenberg, eller Kurckarnes släkt, de bragdeberömdes,
 Hornars, de Aresäskliges ock, stormodige äfven
 240 Flemingars, jemte derhos högplatsige Creutzarnes lagrar?
 Samtliga dessa *Finnonias* jord, den heliga, fostrat.
 Att uppräknna dem alla, de aktningsvärdige männer,
 Är ej möjligt idag; förr skulle mig baddande solens

- Stråle tryta. Var tyst, ö Delos, och icke förhäf dig,
 245 Derför att Phoibos i linda hos dig, Bågguden, man svepte!
 Tyst ock, Theba, som var den väldigsinnte Herakles'
 Amma, och Phthia, Akhilleus' du, Ithaka, du Odysseus!
 Stoltare äro de män, än sjelf Amphitryoniden,
 Phoibos och Aiakides, och Laertiades, den besjungne,
 250 Stoltare äro de män, åt hvilka vaggorna bäddats
 I *Finnonias* bygd, som dem ljuf fosterska varit.

- Gerna ville jag ock stridgode Finnonernas fältslag
 Sjunga, och herrliga krig; der visst takreslige städer
 Underkufvade blifvit utaf blankskimrande vapnen;
 255 Men från ettslikt storverk mig hindrar den ringaförmågan.
 Om jag besute också sjelf Maioniden Homeros'
 Gudamund, eller tungan utaf den Askraiske gubben,
 Om jag besute den tonande röst af Thrakiern Orpheus,
 Detta likväl tillbörligen jag ej gittade sjunga.
 260 Fiender våre, som bon vid Rheinens grönskande stränder,
 Teutoner, och J, som lägen af idelig grämelse, Kimbrer,
 Svaren beskedligt härpä, som eget samvete bjuder!

- Nu dig äfven, Aboa, och dig, du ljufva Lykeion,
 Må jag väl minnas, förtjusande borg för de älskliga
 Sångnör,
 265 Sedan i hedenhös de sig flyttat från Helikons klinter.
 Der medborgare var jag, sålänge mitt öde det medgaf.
 Derstäds ock mig fostrade först guldlockig Apollon,
 Och mig lärde att ällas uppå den aoniska banan.

Outtömmelig der med vatten, så klart som kristallen,
 270 Står Kastalidernes källa, tillreds att starren ur själen
 Tvätta; hon kan jemväl den barnsliga tanken tillrätta
 Bringa, och klart upplysa hvar bröst med gudomliga strålar.
 Allt derstädes, som förr Hellenernes ära, Athenai,
 Af den renaste vishetens skatt, eller kransade bragder
 275 Egde, uti sin själ skarpsinnige männer bevara.

Ho som Theologia, den himmelbeskådade, önskar
 Lära, och hämta utur djuphvirfliga religionens
 Heliga källa ett klart, och lefvande lifsens vatten,
 Att uppfrika dermed fårhjorden, som Khristos försonte,
 280 Han infinne sig der; der råkar han Ledare goda,
 Den klarblinde Kalbinos', och bibelskygge Papisters
 Säkraste undergång och förskräckelse bådande männer.
 Den, hvars sinne sig vänder till aktningsvärdiga yrken
 Hos högthronig Dika; eller ock prisvärdiga konsten,
 285 Genom hvilken ett lif, hardt nära ur bleknade kroppen
 Flyktadt, ur svalget man drar på den alltuppslukande
 Hades,
 Han infinne sig der; der råkar han Ledare goda;
 Der har han Hippokrates, och adelig Justinianos.

Ho till ljuvelig ynnest utaf hjertsmekande Peitho.
 290 Friar, och önskar att stor Kikerons skönljudiga tunga
 Sig tillegna, och ho som drifves af brinnande åtrå,
 Att få veta hur jord skall mätas, och himmel och allting,

Veta, efter hvad lag det stjerneryggiga hvalfvet
 Sig kringvänder, hvad ordning bestämts för sneda Pla-
 neter;
 295 Eller lära sig tolka också Östländernes helga
 Skrifter, och herrlige Danaers språk, margfaldigt i visdom,
 Samt urgammal Historia ock, idrotternas ära;
 Att få lära de under, naturen gömmer i skötet,
 Jemte de finter, som sveklige mäns hårklyfningar dölja;
 300 Ho som vill en behagelig sång, och för Thespiska Muser
 Älskeligt qvåde lära sig rätt hopdikta och skriva,
 Han infinne sig der; der råkar han Ledare goda.

Nu ej lempeligt är, att sätta åsido din prisning,
 O du store, beundrade thron för *Finnonias* Themis,
 305 Ståds välvillig emot rättskaffens männer och rena,
 Men från hvilken förskräckliga svar till debrottsliga utgå.
 Ack, sålänge du står, består all fädernejorden;
 Skulle du kränkas, kränkes också densamma förskräckligt.
 Väldförs du, utfalla finurliga domar i tingsgåln;
 310 Med ditt minne enhvar utfår gudälskliga utslag.
 Liksom i fordomidt allt folket i Delphiska grottan
 Kring treföten sig samlade hop hos Siaren Phoibos,
 Så oräknade skaror till dig, för att helga oraklet
 Spörja, jemväl antåga ifrån aflägsnaste orter.
 315 Gladlige återvända från dig obrottslige männer,
 Ganska bekymrade de, som utfört slema bedrifter.
 Åt de förra du ger utmärkelse, heder och ära,

Men i de sednares syndiga hals intrycker du svärdet.

Vågen ej låter du luta påsned, ej heller du någon

320 Saklös saker har gjort, fören sinnebedårande skänks skull.

De storpråliga själar, af högmodsånden betagna,

Låter du ej sig fröjda, men städs ogillar och tuktar;

Åt våldförda du är bispringare städse och arma,

Fader åt faderlösa, beskärm för de gråtande enkor.

325 I evinnerlig tid blif kvar vid sederna dina,

Då skall blomstra *Finnonias* land, och folket i landet.

Helga Themis, förlåt! förlåten, dyrkade sångmör,
O, förlåt, mitt fäderneland, om med klumpiga verser
Strålarna blott jag skulle utaf er ära fördunkla!

330 Ty i en lempelig sång att eder ära beprisa,

Sådant gitter ej jag; jag ville allena er äras

Höjder visa, och ge storting i ett ringare qvåde.

Nu det knakande skepp mig bjuder, att purpriga hafvet

Lemna, och mig uppsöka ihast ospolade hamnen.

335 Dock, förrn vingarna jag nedtager och dukarna hvita,

Dig, högrådande Fader, som bor i de himmelska salar,

Dig, som är början af allt, och derhos ock slutet af allting,

Dig, som fruktas af himmel och jord, som fruktas af hafvet,

Dig, o konungars kong, som för everdliges härar

340 Lagar stiftar, i hvars ofärdafvärjande rådslag

Jordens samtliga folk sin tillvext finna och minskning,

Inför dig knäfallande nu jag suckar och beder:

O, låt blomstra till evigan tid *Finnoniska* landet!

Hela himmelens här, och Englarnes väldiga skaror,

345 Mätte uti vår bygd sig fästa en rymmelig bostad,

Skänk manfostrande lugn, oss huld samdrägtighet unna,

Trätor och allt månggräteligt krig aflägsna i fjerran!

Mätte i Sbekernes land ej nånsin den Kimbriske kämpen,

Eller Germaniske ryttaren sig, roflysten, förhäfva;

350 Mätte den Sbekiske härn fastmer, än skådande fordna

Platser, lägga den väg tillrygga, som noga han känner,

Må Teutonia han och Dania tukta med vapnen!

Sist anropar jag Dig entrügnast, o himmelske Fader,
Hägna Din Smordes hjessa, och fädernelandets förhopp-
ning,

355 Ellofte Karl, som Du Sjelf uppsatt på dess väldiga, höga

Thron! Högt mod sjelf äfven derhos och tapperhet ingif

Honom, att fiendens harm kraftfull han hålle tillbaka!

Sväfva kring honom städs, att hemlige stemplingar aldrig,

Aldrig ett öppet våld må honom i farorna störta!

360 Städse din vishets råd låt honom besinna, och segren,

Den hvitmantlige, bjud städs följa hans fanor i spären,

Att du oss fred, en dag, Gud, mätte förläna, den ljuftva!

Då vi glädlike vilje uti högljudiga hymner

Prisa Ditt namn, Sabaoth, alsväldige, åskornas herre,

365 Prisa Ditt namn, allvise, och allbarmhertige Fader.

Då skall ett tallöst folk, uti skönmurade templen,

Nederfalla på knäna, och Dig uppstämma en Låfsång;
Af tacksägelsepsalmer skall heliga tempelhalvvet
Ljuda med återskall från tempelportar och väggar.

370 Derskall hejda de vacklande steg den gamle med kryckan,
Der skall gumman, som bär i darrande armar ett älskadt
Barn, inträda också, för att fromt deltaga i bönen.

